

MOLNÁR LAJOS
Két hazád van

Teljesen elmerülsz a vízben, mint
amikor a Nap elhinti
fénymagjait a Körösbe. Vízében
hallgatod a csend partról
visszaverődő visszhangjait. Hátára
ülsz a meleg légáramlatnak, és az
fölröpít. Itt olyan fehér
vagy, mint a hómező. Repülőgépek
törnek rajtad át, néha arcul
csap egy hangrobbanás. Ha
lenézel, látod, nem térkép e
táj. Ott otthon, itt
itthon vagy. Ha meglegyint
a sárkány hideg szárnya, villám
rajzol rád keresztet, és
visszahullsz a folyóba. Nem
emlékszel rá, hogy már
jártál itt, mégis minden
olyan ismerős, mintha
Istennel találkoznál.

Kályhák emlékeznek rád

Kapuk, redőnyök és falak
mögé zárod magad, csak
a homlokod közepén hagyasz
egy kis nyílást, hogy levegőt
kapj. Végül eljutsz oda, ahová
mindig vágytál. Már nem
tudsz semmit, és kutatóárcot
ásol magadban, hogy föltárd
az idő ajtaját. A karbon
kori erdőhöz tartozol. Együtt
nősz a negyvenméteres
pikkely- és zsurlófavál. A leveleikre
lecsapódó pára tükrében
nézed magad. Nem látszol
mindig, ha majd öreg leszel, betakar
az iszap, és ha sokáig
élsz, kőszén lesz belőled, kályhák
emlékeznek zöld arcodra.

Nem táncolsz többé a lábaddban
ringó idegszálon, elnyúlsz
és sima leszel, mint a pohárból
a padlóra loccsantott
ivóvíz. A csupasz hőmezőn
sítalpon gyalogolsz, csak
a végtelenben találkozó párhuzamos
nyomokat hagyod magad
után. Közben a narancslét
szürcsölve kinézel a repülőgép
ablakából, és látod, hogy nem
a hőmezőn, hanem a felhőn
haladsz. Te forгатod villával
a szénát is itt, lent
a földön, látod a repülőgép
füstölő farát, majd azt is, hogy
a következő pillanatban egy
robbanással darabjaira
hullik szét. Ami ezután
lesz, nem meséled
el, mert az már
a jövő története.

Majd vulkánként testesülsz meg újra

Gyermekkorodban kíváncsi voltál
a föld ízére, a szádba
vettél egy kis darabot, hogy
mindent megtapasztalj. Majd egy
másik életedben építőmester
leszel, víz alatti vulkánként
testesülsz meg újra. A benned
lévő tudás kijön. A víz
alatt feltörő vörös lávafolyammal
építed magad. Gázokkal,
gőzökkel írod életrajzodat.
Ha idős leszel, meghajlik
a hátad. Az idő kék
gömbként forog a pillanat
tengelyén, szele megcsapja
arcodat.